

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Teresa <de Jesús>

Coloniae Agrippinae, Anno MDCXXVI [erschienen] M.DC.XXVII.

Cap. XXIV. Prosequitur eandem materiam & narrat quomodo ex quo
obedire cæpit, anima eius profecerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37974

darem, quoad usque ipse aliud moneret. Is ergo plane me consolatum, ad maiora animatam reliquit, itaque Dominus cum me, tum illum me iuuuit, ut & conditionem meam ac statum, & quomodo me dirigeret, intelligeret, firmiter autem apud me ipsa statui, ab omnibus quæ mihi iniunxerat, ne latum quidem vnguem, vel in minimo recedere: atque ad hoc usque tempus, ipsum obseruavi. Benedictus sit Dominus, quoniam hi Confessarijs meis obediendi, tametsi satis imperfectè, gratiam deobediens. Et hi penè semper fuere è benedictis illis Patribus Societatis Iesu: quibus, sicuti iam dixi, imperfectè admodum obsecuta & secuta sum. Quod factum est, ut notabiliter melior animæ meæ status redditus sit, vniuersam referam.

CAPVT XXIV.

EANDEM MATERIAM PROSEQVITVR, ET NARRAT QUOMODO EX QUO OBEDIRE CÆPIT, ANIMA EIUS PROFECERIT; QUAMQUE IPSI PATRIBUS PRODESSET, GRATIJS DEI OBLIŒARI & QUOMODO HAS ET MAIESTAS IPSIUS ETIAM ABUNDANTIUS & MAGIS DARET.

POST generalem illam confessionem, anima mea ita serenata & tranquillata mansit, ut nihil mihi obijci & proponi posse visum sit, quod aggrediendum me numquam libentissimè disposuissem: ut multis in rebus me ipsa mutare cæpi, & fui alia, quamuis me Confessarius non vrgeret, imò verò ipse omnia illa etiam parui facere videbatur. Et hoc maximè me mouebat: eò quod iuxta normam & regulam caritatis Dei me ducèbat, & ut qui ad libertatem, non autem ad premium, vocaret, nisi hoc ipsa mihi per amorem promererem. Binè penè toto, ita me gessi, omni-modis allaborans, ut diuinis consolationibus & gratijs resisterem, quoad exteriora vero, notabilis in me apparuit mutatio: nam incipiebat mihi iam Dominus robur & animos dare, quædam superanda, quæ ipsi, qui me nouerant, atque etiam domestici extrema esse videbantur. Et, ut verum fatear, prout quidem erat quod ante faciebam, bene iudicabant, extrema esse; sed secundum id, ad quod ratione habitus & professionis meæ tenebar, minus æquo præstabant. Per hanc gustuum & suauitatum interiorum reluctantiam, hoc illam assequèbar, quod à Domino instruerer. Antè namque mira mihi, id genus gustus in oratione sentiendos, opus esse videbatur solitudine & abstractione, ita ut me vix mouere auderem; sed postea aduertì, quam parum hoc ad rem faceret, nam quo plus me satagebam distrahere & notitia diuertere; eo me illa suauitate Dominus, & gloria abundantius persequèbatur; adeò ut ab illa circumcingi & obrui, & nullo eam modo effugere possèt.

videret. Et reuera ita erat: tamen à parte mea in tantum in cōtrarium ob-
 tinere, vt mihi etiam id p̄nosum esset. Dominus è contra hoc bimestri,
 in gratijs mihi subministrandis, & sese patefaciẽdo, magis effundere visus
 est, quam antea, vt hac ratione melius intelligerem, non amplius in pote-
 state mea esse illis resistere. Cæpi ergo nouo quodam erga sacratissimam
 Christi humanitatem affectu affici, & oratio mea magis stabili, perinde
 ac domus aut fabrica, cuius iam fundamentum positum est: nec non ma-
 gis erga austeritatem & afflictionem corporis, quam ob morborum me-
 orum grauitatem hæctenus neglexeram, studio ferri. Aiebat Sanctus ille
 vi, vt confessionem meam excipiebat, quædam mihi nullum prorsus
 detrimentum allatura, ac Deum ideo fortasse, tantas mihi infirmitates ac
 morbos immittere, quod austerius corpus meum non tractarem, ac pro-
 inde Maiestatem eius, me in eo deficiẽte, illud castigare & affligere velle.
 Quasdam ergo, me mortificationes iubebat subire, qui mihi parum grata
 & moleste erant nihilominus eas omnes exactissimè implebam, quod &
 mihi à Domino iniunctas, & ei ab illo ad illas mihi præscribendas, gratiam
 dari existimarem, vt hac ratione ei obsequens forem.

*Erga
Christi
humani-
tatem af-
feci denus
incipit.*

*Per mor-
tificationes exerce-
tur, qua
parum ei
suscipiebant.*

Iam ergo anima & conscientia mea, angis scrupulis incipiebat, si quod
 quantumlibet exiguum, aduersus Deum peccatum admitterem; adeo vt,
 si quid superflui haberem, non prius me in oratione recolligere & atten-
 tionem habere possem, quam ipsum à me abdicassem. Sæpius quoque
 tunc ad hoc orationem meam direxi, vt in sua me Dominus protectio-
 ne habere dignarerur, nec me, quandoquidem cum seruis eius commu-
 nicabam, retroflectere sineret; hoc enim mihi magnum & intolerabile
 crimen fore, & illos insignem, mea occasione, boni, quod apud omnes
 habebant, nominis iacturam facturos arbitrabar. Hoc ipso tempore, ad
 hoc oppidum appulit P. Franciscus, qui, Gandiæ Dux cum fuisset, ab hinc
 annis aliquod, omnibus, quæ possidebat relictis, Societatis I E S V se dedi-
 carat. Operam dedit Confessarius ille meus, vt hic me semel alloqueretur
 (& vir ille nobilis quem dixi, hac etiam de causa ad me venit) vt orationis
 quem habebam modum illi declararem: sciebat enim multas illum à Deo
 gratias, & singulares fauores accepisse, vt qui, quoniam multa propter
 eum reliquerat, iam tum in hac vita, aliqualem ab eo propterea compen-
 sationem accipiebat. Is ergo postquam me loquentem audiuit, Dei spiri-
 tum hunc esse, dicere non dubitauit, sibi que nefas videri, iam diutius &
 magis ei oblectari, quamuis in ei hæctenus resistendo non peccassem,
 nec malè egissem. Suadebat autem, vt orationem meam semper ab
 aliquo passionis mysterio inchoarem, ac, si deinde Dominus mentem
 meam suspenderet aut raperet, ei neutiquam resisterem, sed Ma-
 iestatem eius illam sustollere sinerem, sic vt ipsa raptum minimè
 procurarem

*P. Fran-
ciscus Bor-
gia ei dixit
Spiritus
Dei in ipsa
operari*

V 3

S.
Heresia

Opera
N. VI
156

procurarem. Hic itaque salutare mihi consilium & remedium suggestit, utpotè qui hac in re veratissimus erat. Multum quippè hic tua experientia. Addebat præterea, grauissimè me delicturam, si post hæc amplius spiritui Dei refragari cuperem. Vnde magnam in animo meo hinc consolationem sensi, uti & vir ille nobilis; qui etiam magnopere lætabatur, audito Spiritum Dei hic operari, mihiq; semper quæ poterat (poterat autem plurimum) tum verbis tum re subditum fuit.

Hoc autem tempore, iussus est Confessarius meus ex hac ciuitate in aliam commigrare; quod sanè, pro eo ac debuit, mihi permolebat accidit, & graue fuit: verebar enim, ne rursus retrospicerem, & ad præteritas meas consuetudines redirem, mihiq; impossibile videbatur huic patri inuenire. Vnde anima velut in deserta quâdam solitudine sola relicta, valde anxiosa & timida mansit, ut quid mihi facerem, planè ignorarem. Quo circa quâdam de cognatis meis tantum fecit, ut me domum suam abduxerit, ubi ego me quamprimum ad Patres Societatis contuli, vbi mihi ex illis Confessarium deligerem. Placuit autem hic Domino, vti cessitum & familiaritatem, cum vidua quâdam nobili sanctæque pietatis, quæ cum Patribus illis sæpè tractabat, contrahere inciperem. Hæc me Confessario fecit confiteri, & ad dies aliquot illius in ædibus egredi gratata mihi erat, quod non procul ab eorum Collegio habitaret, quo melior esset cum ipsis identidem agendi occasio: magnum siquidem amorem meæ etiam è nuda sanctitatis, quam in omni conuersatione sua præstabant, fama & commemoratione, commodum accedebat. Hic porro poterat ad maiorem cœpit me promouere perfectionem: aiebat enim, mihi omnino me prætermittere debere, quo Deo penitus & per omnia præterire; quam etiam in rem magna fatis industria & suauitate verebatur vti: nimis anima mea utcunq; fortis erat & valens, sed admodum tendens præsertim ad particulares quosdam, erga nonnullas personas affectus seruendos, nam etsi per illos Deum minimè offenderem, magnus tamen meus erga eas erat affectus; vnde insignis mihi futuræ ingrati tudinis nota videbatur, easdem amicitias rescindere. quare ab eo petebam, cur, cum Deum per eas nõ offenderem, ingrata esse vellem? Sualit ergo mihi vti aliquot dies negotium hoc Deo commendarem, hymnumque: *Pentecostor spiritus &c.* recitarem, ut is mentem meam illuminare dignaretur, quod factu optimum esset, possem perspicere. Cum ergo die quâdam tententius, & ardentius orationi institissem, Dominumque, ut me, tam penitus placendo adiuuaret, rogassem, hymnum prædictum recitare cupi; in quo cum aliquousque progressa essem, tam subitus me raptus cooperauit, ut propè tota extra me ipsa essem: ita ut de eo nullatenus dubitare

Ingrat & se fore iustas, si amicitias quorundam relinqueret.

possem; nam nimis quam manifesta res erat. Hic primis fuit raptus, quem Dominus mihi dedit, in quo aperte verba hæc ex eo audiui: *Nolo post hæc cum hominibus conuerseri, sed cum Angelis.* Maximopere hoc me consternauit: magna quippe animæ meæ erat turbatio & commotio; & verba hæc mihi valde profunde in spiritu dicebantur. Vnde magnus me timor accessit, sed ex alia parte mirabili sum consolatione perfusa: quæ, postquã accessit, (ut potè quam, ut quidem censeo, ipsa rei nouitas causabat) iam ab ipso accessit: & intra me mansit. Quod autem ad me tunc ore dictum est, et in de re ipsa completum est: ex eo enim tempore nunquam amplius firmam cum quopiam necessitudinem contrahere, cõsolationem ex eo capere, aut amore prosequi aliquem in particulari potui, nisi eos quos Deũ amare, ac seriõ velle ei seruire, noui. nec in manu aut potestate mea fuit, secus agere; nec plus moueor, sint consanguinei, aut amici, nec ne; nisi hoc quod dixi iam, de eo intelligam; aut nisi sit aliquis, qui se in oratione exercet: alioquin grauissimum mihi est, cum alio quopiam agere. Verè hoc ita est, ut mihi quidem videtur, & nullum de eo dubium est. Ab eo tempore ita ad omnia ex amore Dei, ut cui ancillam suam vnico momento (neque enim diutius id mihi visum & durasse) in alium hominem cõmutare placuit, relinquenda animata mansi, ut necesse non fuerit mihi id amplius speciali aliquo præcepto iniungere. Quod enim Confessarius ita me his implicatam videret & affixam, hinc non fuit ausus, hoc mihi aperte, & expressè iniungere. Expectare scilicet debebat, ut Dominus ipse in me operaretur, uti & operatus est, nec ipsa putaram fore, ut hoc à me impetrarem; nam iam aliquoties hoc conata fueram; sed ita id mihi grate & permolestum fuit, ut id quamprimum, tanquam rem, in qua non multum momenti situm esset ommitterem & penitus abijcerem, hoc vero robur mihi, & plenam illius quod volebam opere exequendi libertatem, Dominus dedit, quare hoc Confessario meo aperui, & prout quidem is mihi iniunxerat, omnia quanto citius reliqui. Vnde qui mecum continuo agebant, hanc in me resolutionem & generositatem videntes, nõ parum inde fructus retulerunt. Benedictus sit Deus in æternum, qui vnico in momento illam mihi libertatem dedit, quam omni diligentia & conatu meo, etiam per tot annos adhibito, per me ipsa consequi non potui; tamen tantam mihi subindè violentiam inferrem, ut sanitati id meæ non parum nocuerit: sed quia opus fuit eius qui potens est, & verus absolutusque omnium Dominus, hinc nullam iam in eo pœnam aut molestiam

sensi.

CAPVT

S. Heresia

Opera

N. VII
158

Vno momento dedit ei Deus omnia posse relinquere.